

Pölsen“) osem milj zvanaj Dunaja. Umrl je tam že l. 1834, zapustivši neminljiv spomin tako v svoji škofiji, kakor tudi v tem zavodu na Dunaji, o čegar „namenu“ je on obširno knjigo spisal.

II. Naslednik Frintov v vseh njegovih službah bil je Mihael Wagner, ki je tudi kot Šent-Hipolitski škof umrl.

III. V „Avguštimeji“, kakor se tudi ta zavod imenuje, bil je tretji nadravnatelj c. kr. dvorni župnik Jožef Pletz, ki je umrl kot dekan metropolitnega kapitola pri sv. Štefanu na Dunaji.

IV. Ignacij Feigerle, četrti nadravnatelj, sledil je prvemu in drugemu iz zavoda na škofovsko stolico v Šent-Hipolit.

(Dalje prih.)

Glas iz Razbora.

(Izv. dopis.)

(Konec.)

To se jim tudi ne more zameriti, sosebno ker so bili tako še le dne 25. okt. t. l. zaradi prepodaie in izročevanja cerkvenih reči itd. tukaj. Ali ker smo vsi goreče želeli biti navzoči pri tako imenitnem in za faro prevažnem opravilu, kakor je inštalacija, nadlegovali smo č. g. župnika, naj vendar le ne odjenjajo prositi preč. g. dekana, naj bi se, ne gledé na razne opovire, vendar le potrudili in prišli ne samo nam, ampak tudi č. g. župniku samim veselje dopolnit. Preč. g. dekan na to določijo 21. dan novembra, to je v sredo kot dan za slovesno inštalacijo, to pa le pod tem pogojem, če bo vreme lepo. Mi se pripravljamo. Fantje z veseljem hitijo po smodnik, vendar pa tudi z neko bojzljivostjo, da bi, ko bi se vreme nagloma spremenilo, ne bile vse priprave zastoj.

Pa ljubi Bog, ki pravičnih prošenj ne zametuje, uslišal je naše tihe prošnje in nam dal lepo vreme, da so nam preč. g. dekan zamogli izpolniti našo gorečo željo. Sicer se nam je ravno prednji dan — v torek zjutraj — obetalo grdo vreme, kajti začelo je že celo snežiti, ali to ni dolgo trpelo. Nebo se je zopet ujasnilo in bil je prav lep dan; ravno tako lep tudi dan inštalacije. S tem, spoznavamo, je nam Bog ravno hotel pokazati svojo vsemogočnost, vsled katere bi nam bil, ko smo že vse pripravljeno imeli in v najboljši nadi pričakovali veselega dneva, lahko v malih urah vse naše veselje v žalost spremenil. Ko pa je Bog, videč v naših srcih goreče hrepenenje, vendar le dal lepo vreme, izpolnili so preč. g. dekan svojo obljubo ter prišli ob 1/2.10. uri predpoldnem.

Ob določeni 10. uri se podajo s č. g. župnikom v cerkev, kjer po navadi najprej opravijo obrede inštalacije. Med tem opravilom še le prideta dva čč. gg. duhovna, namreč č. g.

P. Rat. župnik Smiklavžki in č. g. M. Kolenko, župnik Podgorski in se pridružita že pričetemu opravilu. Po dovršenih obredih inštalacije se podajo preč. g. dekan na prižnico, kjer najprej naglašajo, da ni še dolgo, odkar stojijo že drugi na istem mestu, pa kaj je temu uzrok, ne bom popraševal, so rekli, ampak koj začnejo razlagati pomen svečanosti in dolžnosti č. g. župnika do župljanov, kakor tudi dolžnosti župljanov do svojega dušnega pastirja in priporočujejo sploh vzajemno ljubezen, vse to pa tako mično in ginljivo, da je moralo vsakemu poslušalcu globoko v srce seči.

Po pridigi se podajo č. g. župnik obdani s prej imenovanima došlima čč. gospodoma k oltarju sv. mašo služiti. Med celim sv. opravilom, kakor tudi že med zvonjenjem „večernice“ prejšnjega dne in pri „jutranjici“ so gromeli možnarji in naznanjali slovesnost daleč okoli.

V dopisu od Noveštifte v 47. št. „Slov. Gosp.“ beremo o tamkajšnji inštalaciji, da je tudi g. učitelj s šolsko mladino spremljal novonastavljenega g. župnika v cerkev, kar je pohvale vredno. Kdo pa je pri nas šolsko mladino vodil in nadziral? Nihče. Stariši so sicer poslali svoje otroke — šolsko mladino — v cerkev, a nadziral in vodil jih ni nihče, čeravno imamo učitelja, kakor ga imajo pri Novištifti. Kako je to prišlo, tega pa si ne moremo razvozljati.

Po sv. opravilu sta bila povabljena k obedu cerkvena ključarja in župan, kjer so se slišale od čč. gg. razne mične napitnice. Škoda le, da je čas prehitro potekel in so preč. g. dekan morali zavoljo dalnjega pota k malu odriniti. Ostal nam bo ta veseli in za celo faro srečni dan dolgo v spominu. Hvaležni smo preč. gosp. dekanu, da so nas počastili s svojim prihodom in so tako napravili veliko veselje ne le našemu ljubeznjivemu č. g. župniku, ampak tudi nam. Hvaležni smo pa tudi č. g. župniku, da se niso ustrašili težav, ki so jih že v začetku videli in skusili, kakoršnje so zvezane s službovanjem tukajšnjega župnika ter so brez vsakega omahovanja pri nas ostali.

Dobro si bomo v spominu ohranili pridigo preč. g. dekana, katera nas opominja na otroško ljubezen in pokorščino do svojega dušnega pastirja ter si bomo kot zvesti sinovi svete katoliške cerkve na vso moč prizadevali strogo po njihovih naukih živeti. Kakor so oni slovesno obljubili pred oltarjem, da bodo vestno spolnjevali svoje težke dolžnosti, da bodo svojemu prevzvišenemu škofu podložni in pokorni itd., ravno tako tudi mi njim obljubimo, da hočemo vedno biti njihove pokorne in jim udane ovčice, jih ljubiti, ubogati in spoštovati kot namestnika Kristusovega. Bog nam jih le dolgo ohrani!

Dolžnost naša je še, da izrekamo hvalo

jamo sedaj posebno, da je treba molzti kravo dobro in do kraja, ne le tako bolj po vrhu.

Če se je vime že vnelo kravi, ni težko, da človek to izpozna in ve, kaj da mu je storiti. Vime, ki se je že vnelo, je celo ali na pol napeto, vroče, rdeče, boleče in če je vnetje že posebno hudo, tedaj pristopi rada vročnica. S tem se čuti žival že vso bolno, pobesi glavo, ne je, ne prežvekuje, nič je ne žeja, gobec in nosnice pa so ji vroče in rdečkaste. Žival je sedaj vsa v potu, sedaj pa se sopet tresse mraza, žila in srce ji bije hitro, vsaj hitreje, kakor je sicer pri njej. Mleko, ki se izmolze v tem času, je po gostem krvavo. Tako vnetje traje do treh ali pet dni.

Dobro je le tedaj k malu, če se vkroti vnetje že koj iz početka, če se pa ne odvrne naval krvi, ki sili v vime, primeri se rado, da postane vime deloma trdo ali pa začne celo se gnojiti. (Dalje prih.)

Cepilni vosek.

Sopet bo prišel skoro čas za cepljenje in obrezovanje drevja, k cepljenju je pa cepilni vosek potreben. Po večletni skušnji sodim, da mi mrzlo tekoči vosek najbolje služi. Topel vosek pa ne tako, kajti tega moraš v za to napravljene posodi poprej nad lučjo, ali žrjavico vselej, preden ga moreš rabiti, raztopiti, in če ni dobro napravljen, se rad lušči. To pa je cepičem v kvar in se jih zato lahko več posuši. Mrzlo tekoči vosek se pa ne lušči in rabiš ga lahko v vsakem času.

Tak vosek je tudi najboljšo mazilo za drevesne rane. Napravi se pa tako-le: Vzami eno kilo smrekove smole, 40 gramov svinjske masti ali loja in po časi na žrjavici raztopi. Potem, ko se je zmes na pol shladila, prilivaj po času, s prva samo po kapljicah, 150 gramov vinskega cveta (špirta) pa pazi, da ne boš preblizo ognja in dobro premešaj, ter ga hrani v zaprti posodi. Če ti postane po več mesecih vosek trd, postavi ga na gorko peč in nekaj kapljic špirta prilij, tedaj bode sopet dolgo časa za rabo.

Tak mrzel, tekoči vosek, v kositarskih škatljicah po $\frac{1}{2}$ kile, prodaja po 50 kr. g. J. Jeglič, trgovec v Račjem (Kranichsfeld.)

F. P—k.

Sejmovi. Dne 14. januarija pri sv. Filipu v Kozji. okraji. Dne 16. januarija v Imenem (za svinje). Dne 17. januarija v Kapelah, v Gornji Radgoni, v Petrovčah in na Bregu v Ptuji, Dne 19. januarija v Poličanah.

Dopisi.

Iz Brežic. (Naše življenje.) Minolo je zopet leto, katero ne pride nikoli več, minolo je pa tudi vse, kar se je v tem letu zamudilo,

Pregovor pravi: Ne odlagaj, kar dones lahko storiš, na jutrajšnji dan, ker ne veš, ako ga učekaš. Novo leto tirja račun, kako smo kaj v starem gospodarili, tirja pa tudi načrt za gospodarstvo v novem letu. Ne mislim danes govoriti o računu in načrtu splošnega gospodarstva, moj namen je, nekoliko na politično polje in duševno stanje se ozreti, kaj se je v preteklem letu storilo in kaj se naj v novem letu stori. Žal, da nazaj je žalosten pogled. Naše občine slabo korakajo naprej, kajti večina je še vklenjena v verige zagrizenega nemčurstva. Ali nekaj se je le storilo v našem okraji. Blizo nas, Breščanov je občina Globoko, katera se je možato potegnila za slovensko šolo; tam so zavedni občani. Kakor se sliši, je znani rodoljub k temu, dobremu početju mnogo storil. Za to mu bodo gotovo tudi naši potomci hvaležni, ali naši nemčurje ga pisano gledajo. On pa se ne zmeni zato, on je in bo delaven na narodnem polji; kakor se mu vidi, mu je pa to prirojeno. Zatem je sklenila tudi občina Pišece in Bojsno se potegniti za slovensko šolo. In tako je cela fara Pišečka pokazala, da je zvesta narodu slovenskemu. Posnemajte, vsi gg. župani, to dobro početje in tako se bo jez proti nemškim valovom naredil. — Letos se bodo vršile volitve županov in srenjskih odborov, dragi rojaki, storite svojo sveto dolžnost, da se dobri in pošteni možje izvolijo in si potem pravega župana postavijo. Le tak župan more nestrashljivo delovati, ne pa tisti, kateri se prikupuje s pijačo in z jedili; tak župan ni pravi in tam je tudi slabo, kjer morajo žandarji red delati in uradniki nasvete staviti. Začnimo novo leto tako, da bomo imeli ob konci dosti veselega poročati, držimo se gesla: vse za vero, dom in cesarja in potem bode nam veljala prislovica: Nebo se zablisne in glas se začuje: Slavljem le tisti bo, ki rod svoj spoštuje.

Od sv. Benedikta. (Svarilo.) Naša zmiraj tiha dolina je sedaj še bolje zapuščena, ni pri nas nobene zabave; kdor ne čita rad slovenskih knjig, časnikov, tisti ničemurno zapravlja drage, kratke ure življenja v pohajkovanji, v kvartanji, popivanji itd. V lanskem pustu nas je nekaj zabavil pritepenec, bil je zastopnik neke zavarovalnice, zvali so ga za „agenta“, bolje rečeno: bil je od šmenta. Po naših dolinah je potipaval tisti jezičnik posestnikom na srea, na mošnje in marsikaterega jo opeharil. Čislali so nekateri tega pustolovca, ker je zares znal jezik brusiti in čenčarije vganjati, le čakali so na to da bi se prikazal mož in usta so odpirali, kedar je katero debelo zlagal, ali poznej so se prepričali, da je bil male cene. Pri narodnih je bil naroden, v obče pa nemčur, psovatelj slavjanskih zadev. Vse slovenske snovi je podkapaval, posebno